

Sygnatura akt I C 2133/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., 27 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. Wydział I Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Rozmiarek - Brzezińska

Protokolant: p.o. stażysty K. G.

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w S.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Małgorzata Rozmiarek – Brzezińska

UZASADNIENIE

Powód (...) w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 3.493,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.474,58 zł od dnia następnego po wniesieniu pozwu do dnia zapłaty i wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądaniu pozwu powód podał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym w dniu 16 listopada 2007 r. umowy kredytowej o numerze (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, strona pozwana nie wywiązywała się z warunków umowy, co spowodowało zakończenie umowy stron. Zobowiązanie strony pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosi 3.493,57 zł na co składa się 1957,13 zł zaległa część kapitału, 1517,45 zł- suma odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu, 18,99 zł koszty dochodzenia zaległej należności, (koszty upomnień i wezwań) naliczane zgodnie z warunkami umowy. Jednocześnie wyjaśniono, że przeniesienie majątku z (...) SA na Bank (...) Spółka Akcyjna nastąpiło w trybie art. 492 ksh, a jego szczegóły określa uchwały (...) Bank SA z dnia 27 października 2009 r. W dniu 25 marca 2013 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda (...) z siedzibą w S.. Zbycie wierzytelności nastąpiło w trybie art. 509 kc. Dnia 2 stycznia 2018 r. (...) został połączony z (...), w konsekwencji czego powód obecnie istnieje pod nazwą (...) z siedzibą w S..

Odpis pozwu doręczono pozwanemu w dniu 5 listopada 2018 r. (k. 39).

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W umowie z dnia 16 listopada (...) zawartej pomiędzy (...) Bank SA w G. a pozwanym bank udzielił pozwanemu karty kredytowej, co w istocie oznaczało zgodnie z § 1 pkt 1 umowy, że jest to udzielenie kredytu odnawialnego – limitu kredytowego. Umowa została zwarta na czas określony odpowiadający okresowi ważności karty uwidocznionemu na

karcie i na ten sam okres został udzielony limit kredytu. Okres na jaki zostaje zawarta umowa każdorazowo wydłuża się o okres ważności kolejnej wydanej karty. (§1 pkt 7 umowy) . Limit karty kredytowej wynosił 3.500 zł (§ 5 pkt. 1).

Dowód: umowa o kartę kredytową (k. 6-8)

W piśmie z dnia 23 kwietnia 2013 r. zawiadomiono pozwanego o przelewie wierzytelności w kwocie 2859,55 zł na rzecz H. A..

Dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2013 r. (k.4)

Wezwaniem do zapłaty z dnia 23 kwietnia 2013 r. H. A. domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 2879,76 zł wraz z odsetkami w terminie 14 dni.

Dowód : wezwanie do zapłaty z dnia 23 kwietnia 2013 r. (k.5)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentów wymienionych powyżej. Wszystkie dokumenty były dokumentami prywatnymi i korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości, ani tego, że zawarte w nich oświadczenia osób, które je podpisały od nich nie pochodzą, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 117§ 1kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. (§ 2) Natomiast na podstawie art. 117 § 2¹. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Przepis art. 117 § 2¹ kc został wprowadzony do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 8 czerwca 2018 r.). Wszedł w życie z dniem 9 lipca 2018 r. W myśl art. 5 ust. 1 ustawy zmieniającej do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Natomiast na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Roszczenie dochodzone w pozwie jest roszczeniem przedawnionym. Powód nie określił precyzyjnie daty jego wymagalności, jednakże z twierdzeń pozwu - nie zakwestionowanych przez pozwanego - jednoznacznie wynika, że w dacie dokonywania cesji wierzytelności roszczenie dochodzone pozwem było **wymagalne**. Umowa cesji wierzytelności zaś została zawarta w dniu 25 marca 2013 r. pomiędzy Bankiem (...) SA (następcą (...) Bank SA) a powodem, o czym poinformowano pozwanego pismem z dnia 23 kwietnia 2013 r. Co prawda powód nie przedłożył umowy cesji celem wykazania faktu i daty zawarcia umowy cesji, ostatecznie jednak okoliczności te nie zostały zakwestionowane przez pozwanego. Wskazać też należy, że umowę o kartę kredytową Euro – V. pozwany zawarł ją jako konsument.

Na podstawie Art. 22¹ kc za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata (art. 118 kc). W niniejszej sprawie Sąd uznając, że roszczenie powoda podlegało trzyletniemu terminowi przedawnienia miał na

uwadze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r. II CK 113/02, w którym stwierdzono, że termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata. Niewątpliwie roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej jest roszczenie banku w stosunku do konsumenta związane ze spłatą zadłużenia z karty kredytowej. Skoro zatem roszczenie to było wymagalne w dniu zawarcia umowy cesji tj. 25 marca 2013 r., to na pewno przedawniło się 25 marca 2016 r., tymczasem pozew w przedmiotowej sprawie został złożony dniu 22 stycznia 2018 r., a zatem po upływie okresu przedawnienia.

Na marginesie dodać należy, że w przedmiotowej sprawie - wobec braku takich informacji jak data wypowiedzenia umowy o kartę kredytową Euro V. - trudno ocenić, czy miał tu zastosowanie termin przedawnienia regulowany przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232). Do umowy o kartę kredytową należało stosować przepisy ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w tym też przepis art. 6, który stanowi o terminie przedawnienia roszczeń z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy. Roszczenie o należność główną i opłaty podlegało dwuletniemu przedawnieniu, zgodnie z art. 6 ustawy z 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. W myśl art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1036), która weszła w życie w dniu 7 października 2013 r. do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe; przy czym zgodnie z art. 38 tej ustawy traci moc ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232). Zatem możliwe było nawet, że do przedmiotowego stosunku prawnego mógł mieć zastosowanie dwuletni termin przedawnienia wynikający z przepisu szczególnego.

Cel i funkcja instytucji przedawnienia w kodeksie cywilnym sprowadzają się do usunięcia stanu niepewności prawnej w sytuacji, gdy uprawniony przez bardzo długi czas nie wykonuje swoich praw podmiotowych, nie realizuje przysługujących mu roszczeń. Przedłużający się stan niepewności prawnej, trwający przez wiele lat, może prowadzić do wielu utrudnień dowodowych, w razie ewentualnego procesu pomiędzy stronami stosunku cywilnoprawnego. W związku z tym biorąc pod uwagę aktualne brzmienie art. 117 § 2¹ kc powód nie mógł domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego mu przeciwko konsumentowi, albowiem nastąpiło to po upływie terminu przedawnienia.

Sąd miał też na względzie przepis art. 117¹ kc, zgodnie z którym § 1. W wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności. Na podstawie § 2 art. 117 (1) kc, korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności:

- 1) długość terminu przedawnienia;
- 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia;
- 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie zachodziła żadna z tych okoliczności. Stąd też powództwo oddalono.

Na podstawie art. 339 § 1 kpc, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

§ 2. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Biorąc pod uwagę powyższy przepis oraz fakt, że pozwany nie stawił się na rozprawie i nie złożył odpowiedzi na pozew, wyrok wydany w przedmiotowej sprawie był wyrokiem zaocznym.

SSR Małgorzata Rozmiarek – Brzezińska